

0411 – 11. april

Tal til hele menigheten av Israels barn og si til dem: Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud, er hellig. 3Mos 19: 2.

Alle Guds ord i Skriften som lærer hva vi skal være og gjøre, d. v. s. alt Guds ord som krever noe av oss, hører inn under loven. Det kan gå både på indre holdninger og på utvortes gjerninger. For Guds lov krever hele mennesket, selv det innerste i vårt vesen; vårt hjerte, våre tanker og begjær. Derfor taler ikke budene til oss om at din hånd, din fot, din tunge ... skal gjøre det og det. Nei, de sier: Du, du ... Budene taler altså til hele mennesket.

Ta f. eks. bare det første budet. Se hvordan det krever «hele ditt hjerte, hele din sjel, og all vår makt»! Tenk over hva det innebærer at vi skal frykte og elske Gud over alle ting, og ha all vår tro og tillit i ham! At jeg skal frykte Gud over alle ting, betyr at jeg ikke kan være hard og likeglad, eller leve i en kjødelig visshet, når det gjelder min sjels forhold til Gud. Ikke være lettsindig og synde. Men i den grad frykte for å gjøre Gud imot, at jeg heller tåler alle slags lidelser, ja, heller dør enn å skulle synde mot min Gud.

Det betyr at jeg våker og kjemper mot synden. Og da med alvor og styrke. Så jeg ikke det ene øyeblikket våker, kjemper og ber, og neste øyeblikk lettsindig følger en fristelse. Nei, vi må bestandig våke, kjempe og be.

At jeg skal elske Gud over alle ting, innebærer at jeg ikke kan være likegyldig og kald i mitt forhold til Gud. Ikke treg og likeglad når jeg ber og leser Guds ord.

Nei, vi skal ha vår aller største lyst og glede i vårt samfunn med Gud. Så det først og fremst er han jeg har i tankene. Helst taler om ham, og i kjærlighet til ham gjerne gjør alt etter hans ord og vilje. Gjerne tåler all lidelse som han sender over meg. For alt dette vil en jo gjøre for den som en elsker på rette måten.

Å ha all vår tro og tillit i ham, krever en sann tro og tillitsfullt forhold til ham. Og forbyr all tillit til meg selv eller andre skapninger, forbyr all selvsikkerhet og egenkjærlighet. Forbyr også all mismodighet, vantroens bekymringer og tvil.

Kort sagt; hvis du går gjennom alle Guds bud, så krever de ikke en eller annen gjerning, en eller annen legemsdel; hånd, fot eller tunge. De krever hele mennesket. Derfor ser vi også Kristus sier i Mat 5 at selv den som blir vred på sin bror, blir i Guds øyne en morder. Og den som ser på en kvinne med begjær i hjertet, han driver i Guds øyne hor.

Alt dette forteller oss for det første at Guds lov ikke bare krever gjerninger, ikke bare sier hva og hvordan vi skal gjøre og leve. Men at den framfor alle ting krever vårt indre menneske. Den krever en god indre tilstand, og sier hva og hvordan vi skal være.

Vi ser at selv de Guds ord som taler om vårt indre liv, vårt hjertes tilstand, våre følelser og holdninger, hører inn under loven.

Hvis jeg altså f. eks. lever et liv i likegyldighet, hardhet, lettsindighet, selvsikkerhet, egenkjærlighet osv., så dømmes jeg av loven. Men ikke nok med det. Vi skjønner også at det er nettopp tilstanden i

det indre menneske, hjertet, vår sinnstilstand og lyster, som er det første og viktigste, og som Gud framfor alt annet krever av oss.

Om jeg altså lever et aldri så fint og kristent utvortes liv, gjør aldri så mye godt og holder meg borte fra alt ondt. Men samtidig går med tanker og begjær i hjertet, som slett ikke er i den samme ånd som de utvortes gjerningene viser. Som begjærer synd og slett ikke har lyst til det gode. Da dømmes jeg i Guds øyne på linje med dem som frekt og åpenlyst lever ut sitt hjertes syndige holdninger.

Jeg ser altså at i en slik tilstand, hvor jeg bare gjør det gode av tvang når jeg forsøker å følge lovens forbud eller løfter, er jeg ikke i stand til å gjøre en eneste gjerning som er god i Guds øyne.

Slik er Gud, og slik er hans hellige lov. For Guds lov er intet annet enn Guds hellighet, Guds natur og vilje uttrykt i ord. Og slik som han selv er, vil han også at vi skal være. Det han selv elsker, vil han vi skal elske. Det han selv hater, vil han vi skal hate.

Han kan ikke være fornøyd med at vi hater og forneker det han elsker. Og at vi elsker det han hater. Like lite som han selv kan forlikes og omgås med synden og djevelen, like lite kan han tåle at vi skal omgås med dem.

Dette er grunnen til at han stiller seg selv fram som eksempel for oss, og krever at vi skal være hellige og fullkomne, slik som han selv er. Han sier: «Dere skal være hellige, for jeg, Herrens deres Gud, er hellig!» Og Kristus sier: «Dere skal være fullkomne, slik som deres Far i himmelen er fullkommen».

Å, for noen dårer de er, de som sier at «Gud kan ikke kreve mer av oss enn vi kan klare», – når ordene vi her har delt sier noe ganske annet! Hvis det var slik at Gud ikke krevde mer av oss enn vi, falne syndere, kunne klare, da ville jo ikke «hver munn bli lukket igjen, og hele verden bli stående straffskyldig for Gud».

Og da hadde det vært unødvendig for Kristus å gå i døden for vår skyld!